

Freddy Madsen (DKP):

Da vort partis ordfører i denne sag er fraværende, skal jeg indskrænke mig til at fremsætte nogle ganske få kommentarer til det foreliggende lovforslag.

Det er helt åbenbart, at det er et led i den almindelige krig, som bliver ført herindefra især imod børn og unge. Det er et forslag, som nedskærer på et område, hvor der absolut ikke burde nedskæres i den foreliggende situation. Det, man så kan anerkende, det er jo, at det er lykkedes at få en mindre besparelse i forhold til det, der oprindeligt var tilsigtet, men det er en overordentlig ringe trøst, og det gør ikke vores sympati for det foreliggende lovforslag større.

For det første må vi naturligvis vende os imod den nedskæring, der er vedrørende pristalsreguleringen. Netop i en situation, hvor betingelserne for familier, der har børn, på en lang række områder er blevet forringet systematisk, er det forkert, at man nedskærer netop på dette område.

Den indtægtsgrænse på de 90.000 kr., man nu vil indføre, har vi heller ikke nogen sympati for. Det kan ganske vist siges, at det kan være urimeligt, at velhaverfamilier skal have børnetilskud, men det hænger jo sammen med hele den håbløse skattelovgivning, vi har. Det var her, man burde sætte ind og lave rettelser. Nu får vi også på dette område alle urimelighederne. Lad mig blot nævne et enkelt eksempel. En faglært arbejder, hvor begge parter arbejder, men som bor i en lejlighed, kan ikke få børnetilskud, mens makkeren ved siden af kan få det, hvis han bor i eget hus. Det er rigtigt, at det er først og fremmest vores håbløse skattelovgivning, der er årsag til det, men jeg synes, det er rimeligt at understrege, at vi her har et nyt eksempel på urimeligheder, hvor folk med rette ryster på hovedet og spørger, hvad det egentlig er vi foretager os.

Med hensyn til ungdomsydelsen er der også på det område en lang række urimeligheder. Vi har tidligere taget stilling til selve spørgsmålet om ungdomsydelsen. Der er jo tale om en alvorlig nedskæring af ungdommens uddannelsesstøtte i det hele taget. Men også ved den måde, hvorpå lovforslaget her er udformet, kommer der nye urimeligheder til. Det er helt uforståeligt, at der ikke skulle kunne udbetales en ungdomsydelse til unge

på 16-17 år, som af den ene eller den anden grund ikke bor hos deres forældre.

Der er også med hensyn til spørgsmålet om samleverens indtægt åbenlyse uretfærdigheder. F. eks. skal samleverens indtægt tælle med ved afgørelsen af, om der kan gives en ungdomsydelse. Det er et udtryk for, at man ikke tænker ret meget på det virkelige liv, for ellers ville man forstå, at netop på dette område kan der være nogle meget alvorlige problemer, idet det ofte vil være således, at der er et uheldigt forhold imellem samleveren og den unge; man bør derfor ikke yderligere belaste forholdet, som man gør på denne måde igennem økonomien.

Alt i alt synes vi altså, det er et ringe forslag. Det vil give mere administration. Der findes paragraffer, der er indbyrdes modstridende. Det er måske noget, man kan rette op på i udvalget, men som sagt har vi ingen sympati for det foreliggende forslag.

Brusvang (CD):

Partiet centrum-demokraterne var det første af sparepartierne, der allerede i januar måned gjorde opmærksom på, at der var sket en væsentlig ændring af forudsætningerne for det spareforlig, vi havde indgået i september, hvor vi jo ikke havde den arbejdsløshed, som vi kunne se var på vej i januar, og som allerede var der i et væsentligt omfang. Derfor gjorde vi allerede under de regeringsforhandlinger, som blev ført under formandens ledelse, opmærksom på, at nu var der en situation, hvor der var brug for at stimulere den indenlandske efterspørgsel, mens vi vidste, at en beskærelse på næsten 1 mia. kr. ville have den stik modsatte og uheldige virkning. Med 150.000 arbejdsløse var det ikke den rigtige politik.

Derfor kan vi i dag sige ja i princippet til regeringens forslag, som det foreligger. Her har man nemlig ikke taget denne meget kraftige nedskæring med. Man har ønsket at fastholde visse delvise besparelser til betydeligt mindre beløb, og disse besparelser kan vi, for så vidt angår den beløbsmæssige ramme, godt anbefale.

Den ene besparelse er udmøntet således, at man har foreslået, at der kun skal være halv dyrtidsregulering. Det har sin rimelighed, fordi vi ved, at dyrtidsreguleringen her er skattefri. Det kan vi altså anbefale som metode.